

The Razor's Edge #27 vraag 1

Echt zijn.

Geliefde Osho, wat is er onecht in mij?

Atmo Khirad, alles is onecht in je. Het onechte en het echte kunnen niet samen bestaan. Er is geen compromis mogelijk; je bent echt of je bent onecht. Je hele persoonlijkheid is onecht, omdat het aan je gegeven is; het is geen groei. Het is als plastic bloemen- je hebt ze op een rozenstruik gezet. Ze zijn geen deel van de struik en ze krijgen geen voeding van de struik, hoewel ze mensen kunnen misleiden. Er is iets raars, dat het onechte permanent is dan het echte. Het echte is bijna als een rivier, een continue verandering. Lenten komen en gaan, niets blijft hetzelfde. Maar het onechte, de plastic bloem is permanent; of lenten nu komen of gaan maakt hem niet uit. Hij leeft niet, hij is dood. Door deze rariteit is mensheid meer aan het onechte gaan hangen, omdat het onechte betrouwbaarder is – morgen zal het ook weer hetzelfde zijn. Het echt is onvoorspelbaar. Eén ding kan er met zekerheid over worden gezegd, dat het morgen niet hetzelfde zal zijn. Het moet veranderd zijn, omdat alles wat leeft steeds verandert.

Je vraagt me: “Wat is er onecht in mij?” Je vraag impliceert dat er ook iets echt is. Wat jou betreft, is alles onecht en wanneer het onechte verdwijnt, zul jij ook verdwijnen. Het echte heeft geen ego, geen gevoelens van ik-heid. Het echte is pure zijn-heid. Het is daar, in zijn volle glorie, in zijn volle gouden gloed, in zijn volledige oneindige schoonheid. Maar het is zo groots dat je niet kan zeggen, “ik ben het”. Het is God, het is het bestaan, het is de realiteit zelve. Jij bent het symbool van het onechte. Kijk maar naar je persoonlijkheid- het komt allemaal uit opvoeding, training, discipline, educatie. Er is je niet toegestaan om natuurlijk te zijn om de simpele reden dat de natuur niet voorspelbaar is. Er zit geen garantie op de natuur, er is geen zekerheid, geen veiligheid.

Daarom begint elke maatschappij nog voordat het kind ook maar weet wie hij is hem een masker op te dringen over zijn oorspronkelijke gezicht heen, een naam te geven, kwaliteiten te geven... En het kind is zo hulpeloos en zo afhankelijk van je dat het bijna onmogelijk is voor het kind om zich te verzetten. Hij wordt gewoon een imitatie; hij begint te leren wat je maar wilt dat hij leert. Je geeft hem een valse naam, je geeft hem een valse identiteit, je geeft hem een valse trots. Je leert hem gehoorzaam te zijn; je leert hem goed te zijn, onverschillig wat je definitie van goed is; je leert hem religieus te zijn, onverschillig bij welke religie je hoort- je maakt hem een Christen, een Hindoe, een Mohammedaan. En het arme kind blijft bedekt onder onechte lagen. Heb je er ooit over nagedacht of het jouw keuze is een Christen, of een Jood of een Hindoe te zijn? Is het jouw ontdekking? Heb je ooit gekeken naar waarom je Christen bent? Alleen door het toeval dat je bij twee mensen bent geboren die Christenen zijn. Zij waren ook bij toeval Christenen, net als jij. Het ene toeval blijft het andere toeval weer creëren. Het

Christendom was noch hun ontdekking, noch is het jouw ontdekking. En een religie die niet door jou ontdekt is, hoe kan die echt zijn? Hoe kan het een lied in je hart worden? Hoe kan het je transformeren? Daarom is de hele wereld religieus maar is er toch nergens religiositeit. Iemand is Mohammedaan, iemand is Jain, iemand is Boeddhist- behalve mijn mensen die zoeken naar wie ze zijn. En het wonder is dat wanneer je zoekt je nooit een Christen of een Hindoe of een Mohammedaan blijkt te zijn. Als je zoekt blijkt dat je deel bent van God. Je bent goddelijk- en wie maakt zich druk over of je Christen of Hindoe of

Mohammedaan bent? Je bent aangekomen bij de bron van religiositeit. Je zult niet tot een georganiseerde religie behoren. En dan zal de religiositeit die je gevonden hebt authentiek zijn, waar. Het zal zich uiten in je acties, het zal zich uiten in je ogen, het zal zich uiten in je relaties, in je antwoord op situaties. Je zal niet naar een kerk gaan of een tempel of een moskee of een synagoge, omdat je een echte tempel van God in jezelf hebt gevonden. Dus wanneer je naar een tempel wilt gaan zal je je ogen sluiten en stil zijn. In die stilte zul je dieper en dieper vallen... uiteindelijk tot in je centrum. En je centrum is ook het centrum van het universum. Alleen aan de periferie zijn we verschillend, in het centrum zijn alle verschillen verdwenen, er blijft alleen een gelukzaligheid over. Atmo Khirad, onthoud dit als iets heel wezenlijks, dat je niet een beetje onecht en een beetje echt kunt zijn. Net als in dit Chuang Tzu auditorium, als er licht is, is het niet mogelijk dat de helft van het auditorium donker blijft en andere helft verlicht wordt- of het geheel blijft in duisternis, of het geheel wordt verlicht. Er is geen samengaan tussen licht en duisternis en er is geen samengaan tussen onecht en echt.

Een ler was veroordeeld tot veertig zweepslagen, maar hoe meer ze hem sloegen, hoe meer hij lachte. "Waarom lach je?" vroegen ze hem. "Jullie begrijpen het niet," zei hij, hulpeloos lachend, "jullie slaan de verkeerde man."

Jij leeft ook de verkeerde man. Zelfs wanneer je verliefd bent, wat je dierbaarste moment is, zijn er vier mensen, geen twee. De echte twee verbergen zich, en de onechte twee bedrijven de liefde. En de onechte twee zijn absoluut niet in staat om lief te hebben- hoe kan liefde ontstaan uit onechtheid? Daarom geeft liefde je zoveel hoop en frustreert het bijna duizendmaal meer. Maar het probleem zit zo diep dat je je nooit bewust wordt van waarom je je andere persoon blijft veroordelen. Je blijft geliefden inwisselen, maar bij elke geliefde zal hetzelfde gebeuren. Zelfs een man als Jean-Paul Sartre leeft in dezelfde onechtheid; hij noemt de ander de hel. De ander is niet de hel, maar er zit een bepaalde betekenis in dat hij de ander de hel noemt. Je komt nooit in contact met de ware ander. Het onechte heeft een kwaliteit om jou grote beloftes te geven, maar het geeft nooit iets goeds.

Er is een oude parabel in India: een man was een vrome toegewijde, maar zoals vrome mensen zijn, was zijn devotie geen dankbaarheid, maar hebzucht. Hij vroeg God, "Geef me iets zodat ik wonderen kan verrichten. Ik vraag maar één klein ding. Jarenlang heb ik gebeden en er komt geen antwoord. En uiteindelijk gebeurde het. God moest verveeld en moe geworden zijn van elke ochtend en elke avond hetzelfde gebed: "Geef me de macht om wonderen te verrichten." Dus gaf hij hem een kleine schelp en zei tegen hem, "Dit is geen gewone schelp, hij is magisch. Als je om iets vraagt zal het je meteen toekomen. Hij probeerde het en het werkte. Hij vroeg om iets en het verscheen meteen. Hij creëerde een groot paleis, verzamelde allerlei luxe en werd de rijkste man van zijn land. Maar op een dag kwam hij in grote problemen. Een heilige trok door de stad. Hij was heel beroemd, erg gerespecteerd en natuurlijk nodigde de rijkste man hem uit om in zijn gastenverblijf te logeren. En in de nacht zag hij de heilige buiten het gastenverblijf zitten, op het grasveld, met een soortgelijke schelp, maar tweemaal zo groot. En hij vroeg de schelp, "Geef me honderd roepies," en de schelp antwoordde, "Ik zal je er twee honderd geven." De rijke man dacht, "Dit is... ik dacht dat ik het wonderbaarlijkste ding ter wereld had, maar deze man heeft iets dat zelfs antwoord en vraagt, "Ben je klaar om twee honderd te ontvangen?" Hij dacht, "Het zou goed zijn... hij is een heiligman, misschien is hij bereid te ruilen." Hij ging

naar hem toe met zijn schelp en hij zei, "U bent een heilige man; ik ben een wereldse man. Ik heb ook een miraculeuze schelp, maar het geeft enkel wat ik vraag. Uw schelp... ik heb dat niet eens kunnen dromen. Maar u bent een heilige, u kunt zich redden met mijn schelp en ik kan u mijn schelp geven." De heilige zei, "Geen probleem, je mag hem hebben." De man haastte zich naar zijn paleis. Hij had een kleine verborgen plek waar hij zijn schelp gewoonlijk om dingen vroeg. Hij ging daar met zijn nieuwe schelp naar binnen, deed de deur van binnenuit op slot en vroeg de schelp, "Geef me tien miljoen roepies" En de schelp zei, "Nee, ik geef je twintig miljoen roepies." Hij zei "Dat is heel goed. Geef me twintig miljoen." De schelp zei, "Nee, ik geef je veertig miljoen." De man zei, "Oké, geef me veertig miljoen." De schelp zei, "Nu heb ik me bedacht, ik geef je tachtig miljoen." Dit ging door- niets werd gegeven, het werd enkel verdubbeld. Hij werd bang; hij zei, "Wat is er aan de hand? Wat ik ook zeg, je verdubbelt het gewoon." De schelp zei, "Dat is mijn kwaliteit, ik geef niets." Hij rende naar buiten om zijn oude schelp terug te krijgen, maar de heilige was al verdwenen. Hij was diep ongelukkig, maar de schelp zei tegen hem, "Waarom ben je zo ongelukkig? Ik ben bereid alles voor je te doen, zeg het maar." Hij probeerde het opnieuw, maar opnieuw hetzelfde gebeuren: "Ik wil dat er een groot paleis wordt gemaakt." De schelp zei, "Nee, ik zal twee paleizen maken." De vermoeide man zei, "Oké, maak er twee." Maar de schelp lachte en hij zei, "Nee, niet minder dan vier."

Het is net als je onechte persoonlijkheid: het blijft je dingen beloven, maar het geeft je nooit iets. En de mensen om je heen zitten op hetzelfde spoor. Die gaan ook door met beloven- omdat het onechte heel goed is in beloven, maar absoluut niet in staat om iets te geven. Tussen twee echte mensen is er geen reden voor beloftes. Ware mensen vloeien over van vrolijkheid, vloeien over van geluk. Voordat je vraagt heb je ontvangen; voordat je klopt zijn de deuren open, voordat je zoekt heb je het al gevonden. Dat is de kwaliteit van het echte. De zoektocht hier op deze mysterieschool is hoe je van het onechte af komt, wat niet van jou is, en te vinden wat je hebt meegenomen met jezelf uit de baarmoeder van het bestaan zelf. Je moeders baarmoeder is enkel representatief voor de existentiële baarmoeder. De ontdekking van jezelf in je totale realiteit is zo extatisch en zo eindeloos dat je niet kunt voorstellen dat er meer gelukzaligheid kan zijn, meer zegeningen. Het verlangen naar meer verdwijnt, omdat je je niet eens in kunt denken dat er meer mogelijk is. Het onechte blijft om meer vragen. Het geeft je niets, noch ontvangt het iets; het is een bedelaar. Het ware is een keizer.

Dus onthoudt, alles wat je nu bent is slechts een dikke laag van onechtheid om je heen. In je denken ben je onecht, in je gevoelens ben je onecht, in je acties ben je onecht. En je bent er niet verantwoordelijk voor; je bent voorbereid, gedisciplineerd met grote vaardigheden, educatie. Bijna een derde van een mensenleven wordt verspild aan hem onecht te maken. Maar je kan het in een seconde laten vallen, in een fractie van een seconde- gewoon het pure begrip: "Dit is geleend, anderen hebben het me gegeven. Het is niet mijn eigen intrinsieke natuur." Laat het los! Er zal een beetje angst zijn, want daarmee zal je veiligheid, je zekerheid, je fatsoenlijkheid ook verdwijnen. Maar er zal iets groters komen: je authenticiteit, wat zo'n enorme vervulling geeft dat je alleen in die vervulling al de geweldige zin en belang van het leven leert kennen. Dus kijk gewoon. Alles wat geleend is, laat het los. Het moment dat je leeg bent van al het geleende zul je het licht van de wereld worden, een licht voor jezelf en voor anderen.